

ваше се съ всички, но когато се връщаше на пристанището, не заварваше кораба. Виждаше го далечъ нѣкжде като бѣла птица, опжтена. Тѣй се случваше всѣко лѣто.

Една лѣтна нощъ, следъ като бѣше изпратилъ въ далечината своя приятель, Крачунъ седѣше на брѣга и гледаше мѣсечината, която бѣше изплувала откъмъ оная земя. кждето зрѣятъ портокалитѣ. Въ туй време отъ нѣмата морска широта се зададе единъ бѣлъ корабъ, а надъ кораба като гължбъ летѣше жълта звезда. Този корабъ спрѣ на брѣга и отъ него слѣзе единъ старецъ. Като слѣзе старецътъ, огледа се наоколо и повика хамалина. По мостчето го отведе на кораба и му рече:

— Земи тоя желѣзенъ сандѣкъ. Отнеси го въ она градъ, кждето живѣятъ злосърдечнитѣ хора. Донелъ съмъ имъ дарове. Туй заслужи, туй имъ нося. Тѣ сега сж

пияни и търкалятъ бѣчви по улицитѣ, а камитѣ имъ блещатъ на месечината. Ти сними сандѣка насрѣдъ голѣмия мегданъ и го отключи съ този ключъ. Като го отключишъ, сложи ключа въ пазвата си и бѣгай при мене. Азъ ще те взема на кораба и ще заминемъ къмъ земята на портокалитѣ.

Крачунъ нарами заключения сандѣкъ, огъна гърбъ и потегли по бѣлата пжтека къмъ града. Вървѣ, вървѣ и стигна върха на хълма. Тамъ той сне сандѣка, седна върху му да си почине и почна да мисли, какви ли дарове е донелъ старецътъ. Ами ако сандѣкътъ е пѣлень съ портокали?